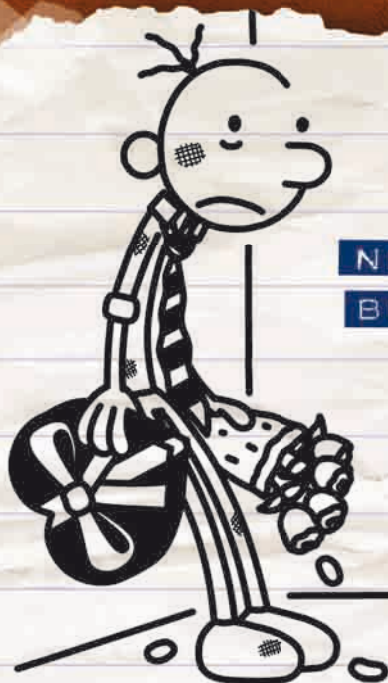

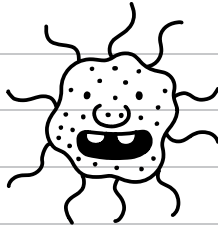
Egy ropi NAPLÓja

A HARMADIK KERÉK

NEMZETKÖZI
BESTSELLER

Jeff Kinney

JEFF KINNEY EGYÉB KÖNYVEI:

Egy ropi naplója

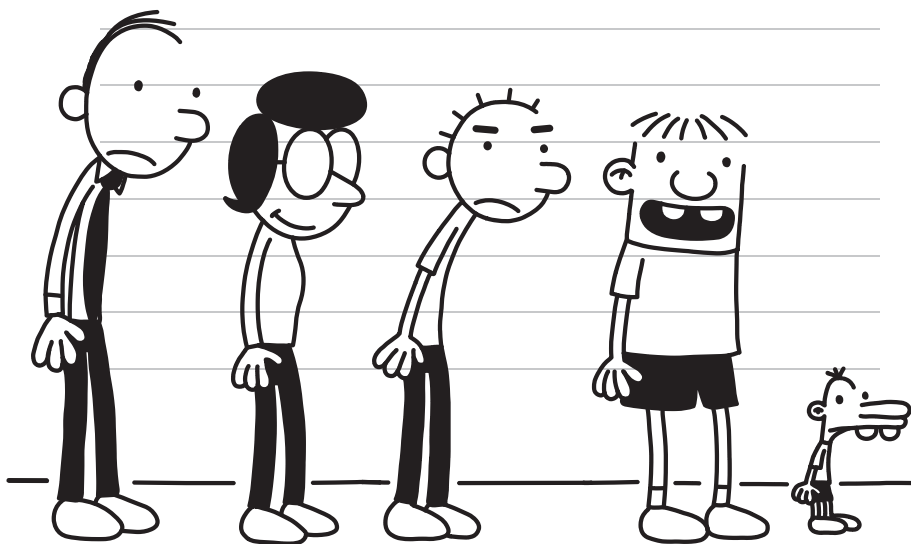
Egy ropi naplója: Rodrick a király

Egy ropi naplója: Az utolsó szalmaszál

Egy ropi naplója: Kutya egy idő

Egy ropi naplója: A rideg való

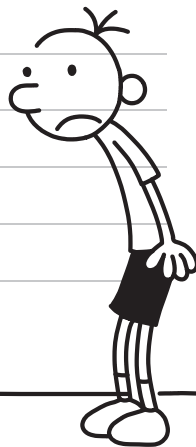
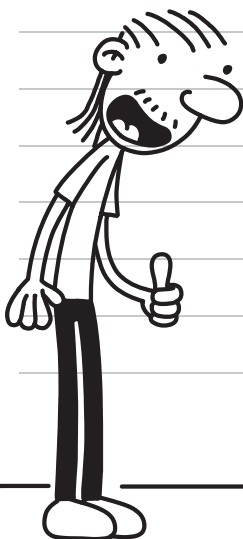
Egy ropi naplója: Négy fal között

Egy ropi NAPLÓja

A HARMADIK KERÉK

Jeff Kinney

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

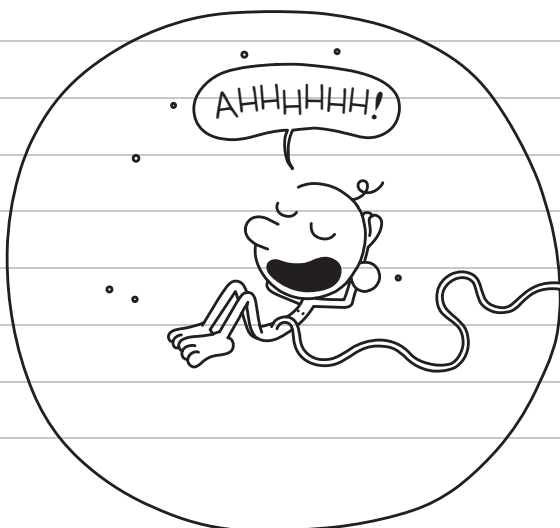
A NAGYIMNAK

Vasárnap

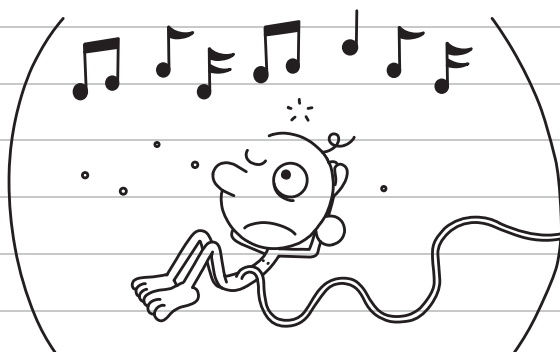
Bárcsak hamarabb kezdtem volna el naplót vezetni! Sajna, így az életrajzíróimnak lesz pár kérdése az iskoláskorom előtti időszakokkal kapcsolatban.

Szerencsére nagyjából mindenre emlékszem, ami a születésem óta történt velem. Sőt, még olyasmire is, ami ELŐTTE esett meg.

Akkoriban csak gondtalanul úszkáltam a sötétben, és akkor pancsoltam vagy szundikáltam, amikor kedvem szottyant rá.

Aztán egy nap, egy kifejezetten kellemes szieszta közepén, felébresztett valami furcsa zaj a kívülről.

Akkor még lövésem sem volt, mi a frászt hallok, de később megtudtam, hogy anya játszott nekem zenét a hasához nyomott hangszórókon keresztül.

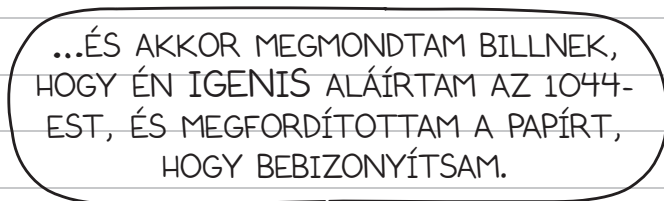

Szerintem azt hitte, ha a születésem előtt mindennap klasszikus zenével bombáz, akkor majd zseni lesz belőlem.

A hangszórókhhoz mikrofon is járt, úgyhogy amikor anya nem zenélt, akkor az életét mesélte nekem.

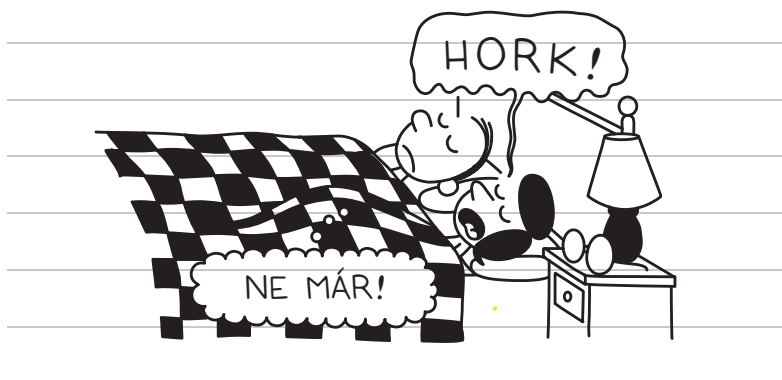
És amikor apa hazaért a munkából, neki is el kellett mondani pontról pontra, hogy VELE mi történt aznap.

De ez még mindig nem minden. Minden este, lefekvés előtt, anya fél órát olvasott nekem.

A gond csak az volt, hogy az én alvásigényem nem egyezett anyáéval, így amikor ő aludt, én totál éber voltam.

Most már azt kívánom, bárcsak jobban figyeltem volna, amikor anya felolvasott!

Múlt héten a suliban röpdogát írtunk a kötelező olvasmányról, csakhogy én még nem olvastam. Viszont szinte biztos, hogy anya felolvasta nekem a születésem előtt, de sajnos nem emlékeztem a részletekre.

Biztos épp mással voltam elfoglalva azon a héten, amikor anya ezt olvasta nekem.

Amúgy meg TÖK felesleges volt az a mikrofon, anélkül is értettem anyát.

Mármint, szó szerint BENNE voltam, úgyhogy minden szavát hallottam, ha akartam, ha nem.

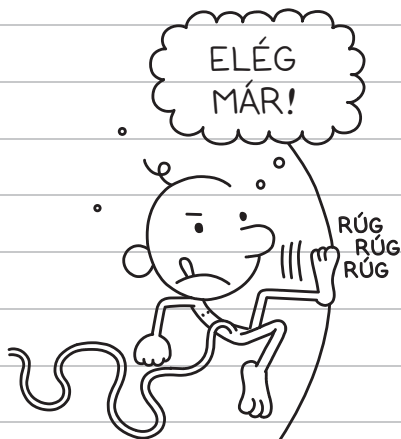
SAVANYÚSÁGRA
VÁGYOM, DE ATTÓL
MINDIG GYÖTÖRNEK
A SZELEK!

MUSZÁJ
EZT VÉGIG-
HALLGATNOM?

És MINDENT hallottam abból is, ami a kívülágban történt. Szóval amikor anya és apa nyalakodtak, AZT IS végig kellett hallgatnom.

Nem viselem túl jól, ha az emberek érzelmeskednek körülöttem, FŐKÉNT ha anyáékról van szó. Próbáltam is őket leállítani, de nem értettek a szóból.

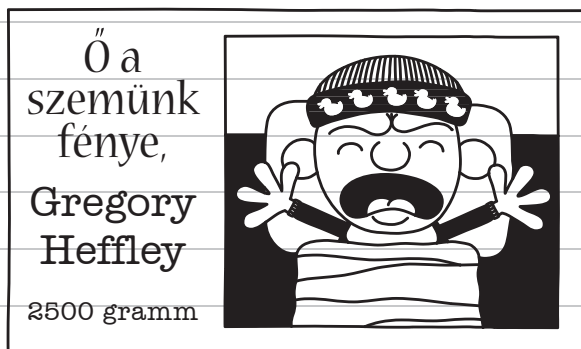
Sőt, a módszerem csak RONTOTT a helyzeten.

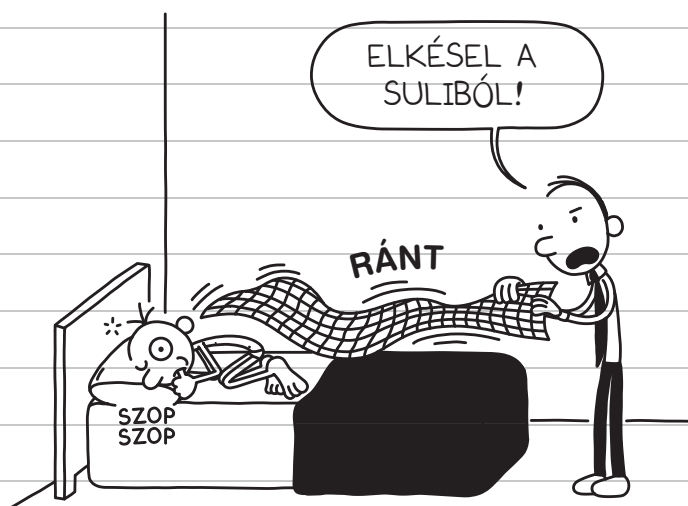
Mivel ez így ment hónapokig, muszáj volt kijutnom onnan, így aztán három héttel korábban születtem. De miután mellbe vágott a szülőszoba hidege és vakító fényei, azt kívántam, bárcsak maradtam volna odabent.

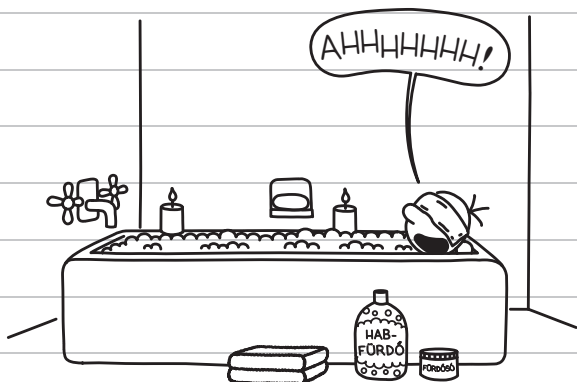
Totál kialvatlanul és pocsék hangulatban jöttem a világra. Úgyhogy most már tudod, miért néznek ki tiszta zabosnak az újszülöttek minden fényképen.

Az igazat megvallva, MÉG MINDIG nem tudtam behozni a lemaradásom alvás terén, pedig nekem elhiheted, hogy nagyon igyekeztem.

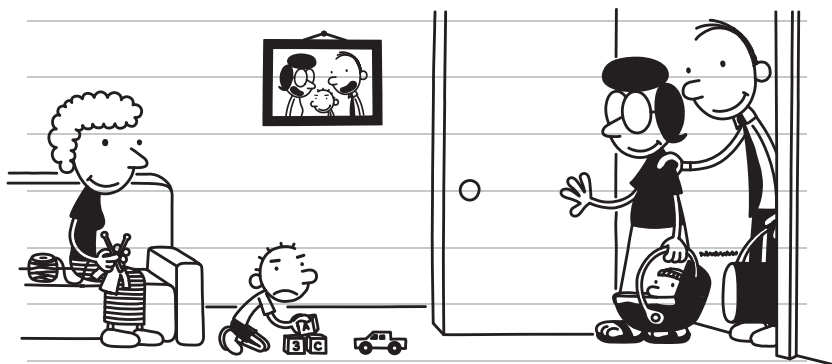
A születésem óta próbálom idekint újraélni, milyen is volt, amikor csak boldogan lubickoltam a sötétben egész álló nap.

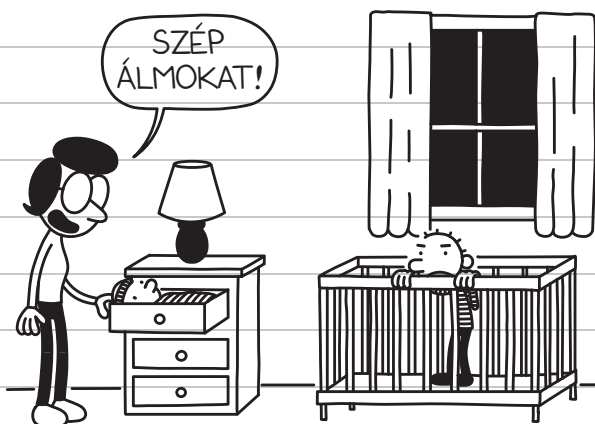
De ha négy másik emberrel laksz egy fedél alatt,
mindig akad egy hülye, aki romba dönt mindent.

Pár nappal a születésem után találkoztam a bátyámmal, Rodrickkal. Egész addig azt hittem, egyke vagyok, és eléggé letört, amikor megtudtam, hogy mégsem.

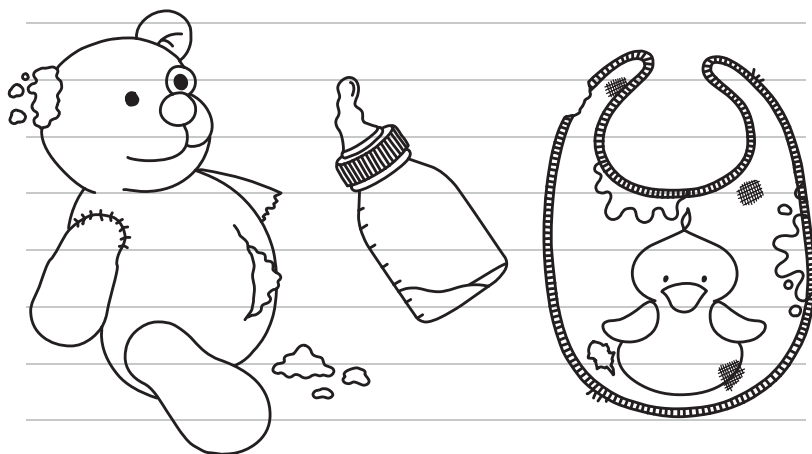
Akkoriban még egy igen pici lakásban éltünk, ezért egy szobában kellett aludnom Rodrickkal. Az övé volt a kiságy, így aztán az életem első hónapjaiban én egy komód felső fiókjában aludtam, ami szerintem még csak nem is legális.

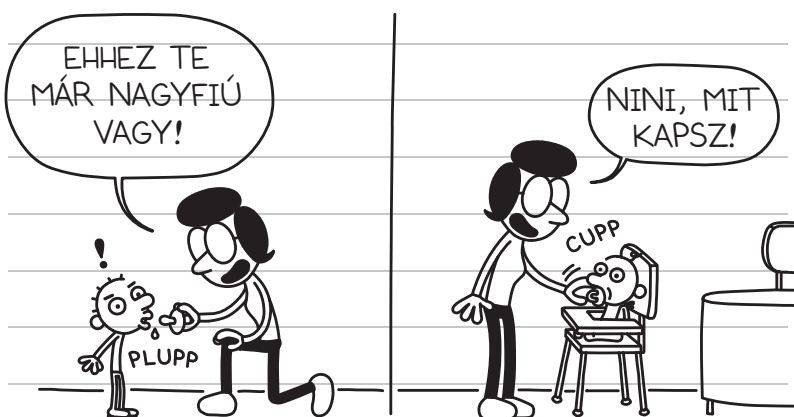
Végül aztán apa kipakolta a melóscuccait a dolgozószobájából, amiből így gyerekszoba lett. Enyém lett Rodrick régi kiságya is, ő meg kapott egy új nagyot.

Akkortájt majdnem MINDEN cuccom Rodrick régi holmijai közül került ki.

Mire én kézhez kaptam őket, a legtöbb vagy le volt harcolva, vagy csupa nyál borította.

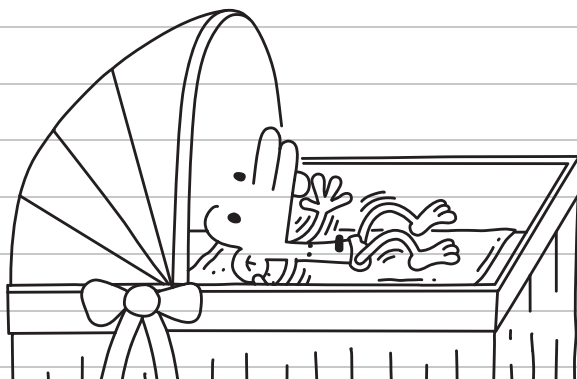
Még a CUMIM is Rodrické volt. Szerintem nem örült, hogy elvették tőle a kedvemért, és ez lehet az oka annak, hogy nem igazán bír engem.

Sokáig csak négyesben voltunk, aztán egy nap
anya bejelentette, hogy gyereket vár. Örülök,
hogy előre szólt, mert így felkészülhettem.

Amikor a kisöcsém, Manny megszületett, mindenki
arról áradozott, milyen kis cuki. De arról mindenki
hallgat, hogy az első napokban a babák köldökén van
egy fekete csomó, ahol a köldökzsinórt levágták.

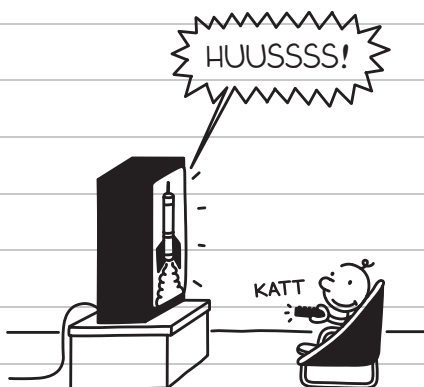
Egy idő után a csont elszárad és leesik, és onnantól normális a gyerek köldöke. A gond csak az, hogy Manny csontja SOHA nem került elő, én meg azóta is attól rettegek, hogy valahol egyszer csak felbukkan.

Babakoromban anya naponta egy órára a tévé elé ültetett, hogy oktatófilmeket nézzek.

Nem tudom, okosabb lettem-e azoktól a videóktól,
de ahhoz azért elég okos voltam, hogy átkapcsol-
jak olyasmire, amit AKARTAM is nézni.

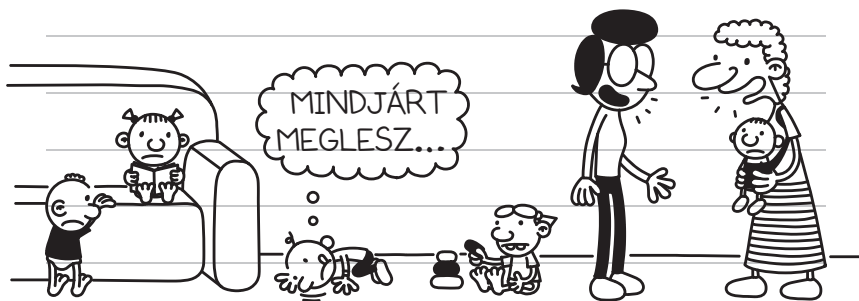
Még ARRA IS rájöttem, hogyan szedjem ki a
távírányítóból az elemeket, nehogy valaki vissza-
kapcsolja az oktatófilmeket.

De ha kisbaba az ember, nem sokat mászkálhat fel-alá, így aztán csak egy helyre rejthettem az elemeket.

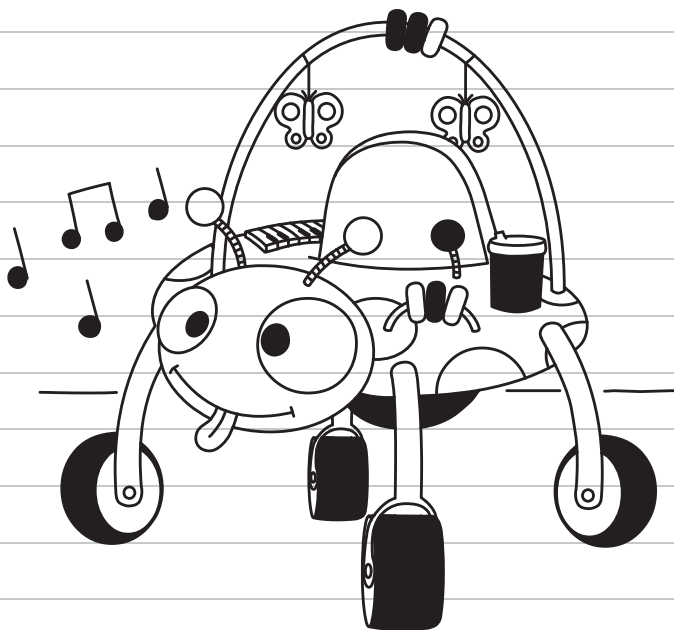

Szerintem anyának többet kellett volna hagynia, hogy a földön mászzak kiskoromban, mert a játszótársaimhoz képest DURVÁN le voltam maradva fizikai téren. Mikor ők már ültek és álltak, én még mindig azon ügyködtem, hogy felemeljem a fejemet.

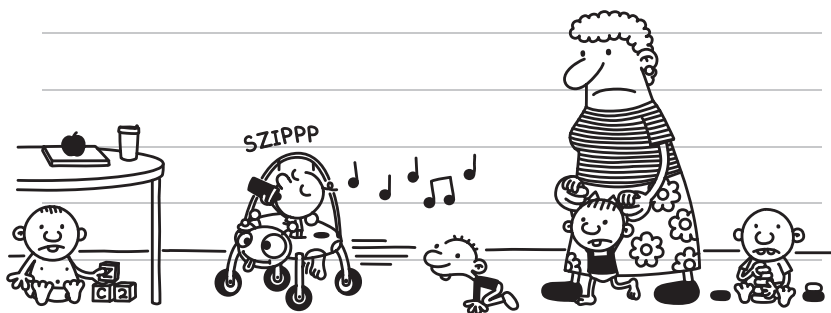
Aztán egy nap anya vett nekem egy „BébiKomp BabaKalandoroknak” nevű izét, ami az első olyan cuccom volt, amit nem Rodrick passzolt le nekem.

A BébiKomp ATOMJÓ volt. Volt rajta egy rakás ketyere, amivel leköthettem magam, és még egy pohártartó is!

De a legjobb az volt benne, hogy mindenfelé eljutottam vele, és még JÁRNOM sem kellett hozzá.

Az fix, hogy amikor a Bébikompomban voltam, az összes játszótársam igazi tökfejnek érezte magát.

De aztán anya azt olvasta valami gyereknevelési magazinban, hogy nem jó ötlet bébikompba tenni a gyereket, mert úgy nem megfelelően fejlődnek az izmok ahhoz, hogy aztán megtanulhasson járni. Így aztán visszavitte a bébikompot, én meg ott voltam, ahol a part szakad.

Nem kevés időbe telt, de végül csak megtanultam járni. És akkor bummm, máris bölcsis lettem.

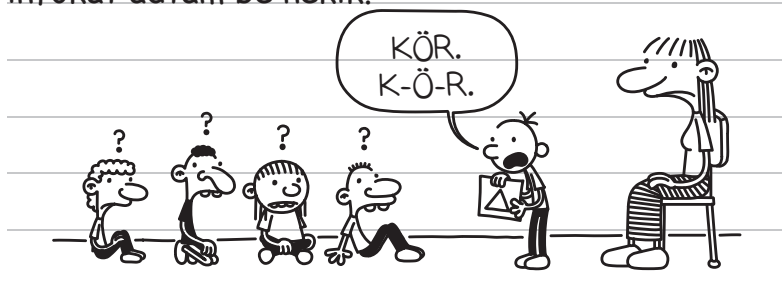
Reméltem, hogy lesz egy kis előnyöm a társaimmal szemben, anya klasszikus zenei cédéi meg oktatófilmjei miatt, de úgy tűnik, más anyák is használták azokat, mert a bölcsimben elég kemény volt a konkurencia.

Például, voltak ott olyanok, akik már tudták, mire jók a gombok meg a cipzárok, én meg felnőtt segítség nélkül még a kesztyűmet is alig tudtam levenni.

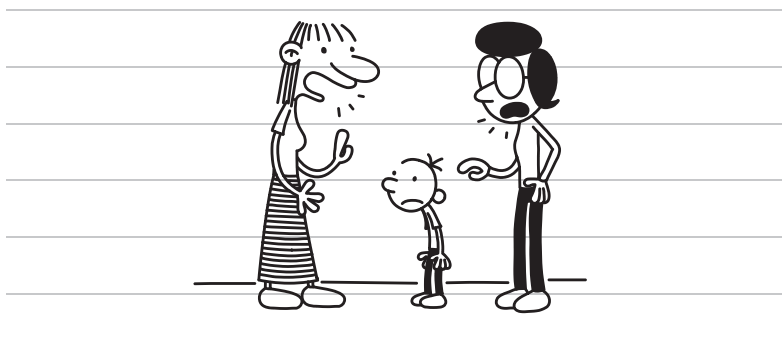

Néhányan már a nevüket is le tudták írni, egy-ketten pedig egészen ötvenig el tudtak számolni.

Beláttam, hogy nem tudom lekörözni őket, ezért próbáltam mindenkit lelassítani azzal, hogy téves infókat adtam be nekik.

De a tervem visszafelé sült el: a bölcsis néni azt mondta anyának, hogy nem mennek olyan jól a színek és a formák, mint a többieknek. Anya azt felelte, hogy én igenis okos vagyok, és talán épp az a gond, hogy nem elég nagy a KIHÍVÁS nekem.

Így aztán anya kivett a bölcsiből, és rögtön átíratott OVIBA. Na, hát ez egy katasztrofális döntés volt.